

РЕШЕНИЕ

№ 311

гр. Перник, 20.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВАЙЛО ХР. РОДОПСКИ
Членове: НЕДА Н. ТАБАНДЖОВА
ЗАРКОВА
МАРИЯ В. МИЛУШЕВА

при участието на секретаря КАТЯ ХР. СТАНОЕВА
като разглежда докладваното от МАРИЯ В. МИЛУШЕВА Въззивно гражданско дело № 20231700500392 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава двадесета „ВЪЗЗИВНО ОБЖАЛВАНЕ”, чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от Г. Г. Л., с ЕГН *****, като майка и законен представител на малолетния ***, с ЕГН *****, и двамата с адрес: ***, чрез адв. М. В., със съдебен адрес със съдебен адрес/адрес на кантората: *** против Решение № 25 от 01.03.2023г., постановено по гр. д. № 1115/2022г. по описа на Районен съд – Радомир, в частта, в която първоинстанционния съд е отхвърлил предявения иск за изменение на месечната издръжка до пълния му предявен размер от 300 лева.

С решението, първоинстанционният съд е изменил месечната издръжка, определена с решение 86/31.05.2019 г. по гр.д. № 153/2019 на Районен съд- Брезник, платима от Д. С. В., ЕГН: *****, с адрес: *** на неговия син ***, с ЕГН: *****, чрез неговата майка и законен представител Г. Г. Л. от 150 лв. /сто и петдесет лева/ на 220 лв. /двеста и двадесет лева/, считано от датата на предявяване на иска - 08.12.2022 г., до настъпване на обстоятелства, водещи до прекратяване или изменение на издръжката, ведно със законната лихва върху всяка просрочена месечна вноска, от датата на изискуемостта - първо число на всеки следващ вземането месец, до окончателното ѝ изплащане. Като необжалвано, в тази му част решението е влязло в законна сила.

С обжалваното решение първоинстанционния съд се е произнесъл и досежно дължимите разноси, съобразно правилата на чл. 78 от ГПК.

Във въззивната жалба се излагат оплаквания за съществени процесуални нарушения, допуснати от страна на първоинстанционния при даване ход на делото в първото проведено открито съдебно заседание по делото. Сочи се, че независимо от нередовното призоваване на ищцата, което е било констатирано и от съдия-докладчика, ход на делото е бил даден. Жалбоподателя счита, че по този начин районният съд е нарушил разпоредбата на чл. 39 и сл. ГПК, като сочи и съдебна практика в тази връзка. На следващо място се излагат доводи за нарушаване на всички разпоредби на Глава XXV ГПК – „Бързо производство“, доколкото именно по този ред е проведено производството пред районния съд. По изложените в тази връзка съображения се иска хода по същество да бъде отменен, като делото бъде насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание на нова дата и час. Алтернативно се излагат доводи за неправилност на съдебното решение в отхвърлителната му част, като жалбоподателя счита, че присъдената издръжка от 220 лева е недостатъчна с оглед нарасналите нужди на детето. Сочи се, че от датата на присъдената издръжка са изминали 4 години, през които детето е пораснало, ученик е в по-горен клас, от което са нараснали и неговите нужди и потребности. Обръща се внимание на *** проблем на детето, както и на социално -икономическите условия в страната. По изложените съображения се иска отмяна на решението в обжалваната му част и постановяване на решение, с което предявения иск да бъде уважен в цялост.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е подаден отговор на въззивната жалба от насрещната страна, в който се изразява становище за неоснователност на депозираната въззивна жалба. Оспорва се твърдението, че ищцата е била нередовно призована за насроченото от първоинстанционния съд открито съдебно заседание, като се излагат подробни съображения в тази насока. Въззиваемия Д. В., чрез пълномощника му адв. Ж. В., излага съображения и за неоснователност на твърденията, свързани с нарушаване на разпоредбата на Глава XXV от ГПК, като счита, че от страна на районния съд не са допуснати процесуални нарушения. Излагат се съображения и за правилност и законосъобразност на обжалваното съдебно решение в частта, в която районният съд е определил размера на изменената издръжка, като се сочи, че правилно районният съд е определил последния според нуждите на лицето, което има право на издръжка и възможностите на лицето, което я дължи. Наведени са доводи, че бащата участва активно в отглеждането на детето, като много често то прекарва по 10 – 12, а понякога дори 15 дни от месеца при него. Бащата осигурява средства и за закупуване на дрехи, обувки, учебни пособия и други потребности на детето. Отбелязва, че пред първата инстанция ответникът е изразил готовност да поеме разходите за извънкласно занимание на детето. В заключение счита, че ищцата не е представила доказателства, от които да се установи безспорно, че следва да бъде увеличена издръжката до претендирания размер.

При извършената по реда на чл. 267, ал. 1 от ГПК служебна проверка, съдът установява, че жалбата е допустима (по съдържание е въззивна, подадена против подлежащ на възивно обжалване съдебен акт, в срока по чл. 259 ГПК, от процесуално легитимирана страна, имаща правен интерес от обжалването) и са съобразени с изискванията за редовност по чл. 260 и 261 ГПК.

С подадената въззивна жалба и отговора не е направено искане за събиране на нови доказателства във въззивното производство за факти, които са от значение за спора и представляват нововъзникнали или новооткрити обстоятелства по смисъла на

чл.266, ал. 2 ГПК, или такива, за чието доказване не е било допуснато от първоинстанционния съд събирането на доказателства поради процесуални нарушения във връзка с неправилно тълкуване и прилагане на процесуална норма по допускане на доказателства по смисъла на чл. 266, ал. 3 ГПК, поради което за въззивния съд не възниква задължение да се произнесе служебно с определението по чл. 267 ГПК.

В съдебно заседание жалбоподателя, чрез процесуалния си представител, изразява становище, че поддържа така депозираната въззивна жалба, като по подробно изложени в нея доводи моли да бъде постановено решение, с което същата да бъде уважена. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответната страна.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция ответната страна, чрез адв. В. изразява становище, като заявява, че оспорва подадената въззивна жалба. Моли същата да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Прави искане за присъждане на сторените по делото разноски, съгласно предоставен списък. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Настоящият състав на Пернишки окръжен съд, гражданско отделение – втори въззивен състав, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата, и след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, както и становищата на страните и по вътрешно убеждение, съобразно член 235 от Гражданския процесуален кодекс, счита за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред Районен съд – Радомир е образувано по предявен от Г. Г. Л., като майка и законен представител на малолетния ***, с ЕГН *****, чрез адв. М. В., срещу Д. С. В. иск за осъждане на ответника за заплащане на издръжка, като претендираната издръжка е в размер на 300.00 лева месечно до 27-мо число на текущия месец, до настъпване на основание за изменението или прекратяването, ведно със законна лихва за всяка просрочена вноска, считано от датата на падежа до окончателното изплащане на издръжката.

Ответникът Д. С. В. е баща на малолетния ***.

Бракът между родителите е прекратен с решение № 86/31.05.2019 г. по гр.д. № 153/2019 на Районен съд - Брезник, като със същото решение е определена месечна издръжка, платима от бащата Д. С. В. на малолетния му син ***, чрез неговата майка и законен представител Г. Г. Л., в размер на 150 лева.

В производството пред Районен съд – Радомир е приет социален доклад, според който, детето се отглежда от неговата майката Г. Л.. Отражено от социалните работници е, че същата осигурява образователните и здравни потребности на сина си. Сочи се, че личният лекар на детето е д-р Г. с практика в ***, като редовно се проследява здравословното му състояние. Детето има нарушение ***. Извършена му е операция преди една година. В последствие се осъществяват прегледи от специалисти на всеки шест месеца, а при необходимост и по-често. *** на детето са скъпо струващи, тъй като *** са специални и се изработват в чужбина. Бащата е запознат с потребностите на сина си. Участва активно в задоволяването на основните му потребности - закупуване на дрехи, обувки, учебни пособия. Твърди, че е поел половината от направените разходи за операцията на ***, както и за закупуване на необходимите му ***. Д. В. заплаща и телефона на сина си. В заключение се сочи, че детето се отглежда от майката, но редовно контактува с баща си, като *** е привързан и към двамата си родители.

От извършените служебно от първата инстанция справки за актуални трудови договори на страните, е установено, че към момента бащата Д. С. В. не полага труд по трудово правоотношение. Същият редовна заплаща дължимата издръжка и заявява, че може да си позволи да плаща издръжка в размер на 200 лева. Установява се, че майката на детето има по – малък син на ** месеца и в момента е по майчинство, като до този момент работи на трудов договор във фирма "****" ЕООД - *** като ***. Към момента Г. Л. получава семейни помощи за деца по чл.7, ал.1 от ЗСПД за двете си деца в размер на 110.00 лв. и месечна издръжка за *** в размер на 150.00 лв.

Преценката в съвкупност на събраните доказателства, обуславя извод на въззивния състав, че са налице законоустановените основания за изменение размера на дължимата издръжка. Първоинстанционният съд е направил пълен анализ на събраните в хода на производството писмени и гласни доказателства. Правилно съдът е преценил, че нуждите на детето са нараснали с оглед възрастта, както и установеното заболяване, което предполага допълнителни средства. Окръжен съд – Перник споделя изводите на решаващия съд, че макар по делото да не е установено бащата да полага труд по трудово правоотношение, то същият е в работоспособна възраст, поради което не е налице пречка същият да реализира доходи и да изплаща издръжка на детето си.

По отношение на депозираната въззивна жалба от Г. Л., настоящият състав на Окръжен съд – Перник, намира същата за неоснователна и следва да я остави без уважение. Предявеният иск за присъждане на издръжка в размер на 300,00 лв. месечно правилно е приет за неоснователен за разликата над присъдените 220,00 лв. Така определеният размер на дължимата издръжка е правилен и законосъобразен с оглед разпоредбата на чл.143, ал.2 от СК.

Съгласно чл.27 т.2 от Конвенцията за правата на детето родителят/родителите или другите лица, отговорни за детето, имат първостепенна отговорност да осигурят в рамките на своите способности и финансови възможности условията за живот, необходими за развитието на детето. Според задължителна съдебна практика на ВКС (Решение № 280 от 28.09.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1654/2010 г., III г. о., ГК), нуждите на лицата, които имат право на издръжка, се определят съобразно с обикновените условия на живот за тях, като се вземат предвид възрастта, образованието и другите обстоятелства, които са от значение за конкретния случай, а възможностите на лицата, които дължат издръжка се определят от техните доходи, имотното им състояние и квалификация. Двамата родители дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца съобразно с възможностите на всеки от тях поотделно, като се вземат предвид и грижите на родителя, при когото се отглежда детето. Тези принципи са установени и с разпоредбите на чл.143 СК и чл.143 ал.1 и 2 СК . Като се ръководи от законните критерии, визирани в чл.142 ал.1 СК, съдът счита, че издръжката на детето правилно е определена от първоинстанционния съд , като ответникът следва да поеме по-голямото парично участие в нейното заплащане за сметка на ежедневните грижи за отглеждането и възпитанието на детето, които полага ищцата, както и съобразявайки точка 1 на Постановление № 5 от 1998 г. на Пленума на ВС на РБ, изискващо да се осигурят с издръжката условия на живот, каквито децата биха имали, ако родителите живееха заедно .

Съгласно чл. 143, ал. 2 от СК, родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца, независимо дали са работоспособни и дали могат да се издържат от доходите и имуществата си. Осигуряването на алиментното парично задължение на непълнолетното дете е единствената възможност да му бъде осигурена издръжка за осигуряването на нормални условия за неговото отглеждане и възпитание,

тъй като за детето не съществуват други източници на доходи, поради което това задължение е безусловно.

Според т. 5 на ППВС № 5/16.11.1970 г. „възможностите“ на лицето, което дължи издръжка следва да се определят от неговите доходи, имотно състояние, възраст, образование, професионална квалификация, трудоспособност. Според утвърдената съдебна практика лицето, което дължи издръжка може да бъде освободено от това задължение само при „пълна, обективна и абсолютна невъзможност“ да дава издръжка. Настоящият състав счита за правилен изводът на първоинстанционния съд, макар да не са събрани доказателства, относно размера на доходи, реализирани от бащата, то същия следва да реализира доходи към минималната работна заплата за страната че бащата, тъй като същият е в трудоспособна възраст и следва да заплаща издръжка в присъдените размери.

При съобразяване на изложеното, на утвърдените в съдебната практика и законово закрепени критерии и след преценка на събраните по делото доказателства, настоящият състав намира, че решението, в обжалваната му част, следва да бъде потвърдено като законосъобразно и правилно постановено.

По отговорността за разноси:

Настоящото производство по чл.127, ал.2 СК е с характер на спорна съдебна администрация и за разлика от исковото производство, с него не се разрешава със сила на пресъдено нещо спор за съществуването или несъществуването на едно материално право, а само се оказва съдействие относно начина на упражняване на правата на страните, признати и гарантирани от закона, като липсва типичната за исковото производство квалификация на страните като ищец и ответник. Съдебното решение, което изхожда от правилото за защита по най-добрия начин на интересите на малолетното или непълнолетното дете, ползва и двамата родители, поради което всеки от тях следва да понесе разноските, които е направил в първоинстанционното производство, независимо от изхода по спора. В тази насока е Определение №385/25.08.015г. по ч.гр.д. №3423/2015г. на ВКС, Първо Г.О., както и Определение №306/04.09.2017 по дело №2722/2017 на ВКС, ГК, III г.о. Горните основания касаят и въззивното производство, като характерът на производството не се променя, предвид предмета на въззивната проверка, очертан с въззивната жалба. Предвид това и независимо от изхода на спора, разпоредбите на чл.78 ГПК не намират приложение. Ето защо разноските, направени от страните пред въззивната инстанция, следва да останат в тежест на всяка страна така, както са направени.

При този изход на делото, относно искът с правно основание чл. 142, ал. 1 СК, съгласно разпоредбата на [чл. 69, ал. 1, т. 7 ГПК](#) вр. чл. 1 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, като иск за периодични платежи за неопределено време, дължимата се държавна такса за производството пред първата инстанция е в размер на 4 % върху сбора на платежите за три години и в размер на 2% върху дължимата се държана такса в първоинстанционното производство – за въззивното производство. В процесния случай в тежест на въззивния жалбоподател следва да бъдат възложени за плащане в полза на Държавата, към бюджета на съдебната власт, по сметка на Окръжен съд – Перник сумата от 50,40 лева и сумата от 5,00 лева – такса, в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 25/01.03.2023 г., постановено по гр.д. № 1115/2022 г. по описа на Районен съд - гр. Радомир в обжалваната му част.

ОСЪЖДА Г. Г. Л., с ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на Държавата, към бюджета на съдебната власт, по сметка на Окръжен съд - гр. Перник - *** държавна такса в размер на **50,40 лева** / петдесет лева, 40 ст./ и сумата от **5,00 лева** - такса, в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____